

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Agatha Christie[®]

CEASURILE

Traducere din limba engleză de
ALINA-MIRELA DUMITRĂȘCUȚĂ

București
2019

CAPITOLUL I

RELATAREA LUI COLIN LAMB

I

Dacă ar fi să folosesc termenii oficiali, aş spune că pe data de 9 septembrie, la ora 14.59, mă aflu pe strada Wilbraham Crescent, îndreptându-mă spre vest.

Era pentru prima dată când mergeam pe aici şi, ca să fiu sincer, eram dezorientat. M-am lăsat condus de o presimţire care mă tulbura cu fiecare zi mai mult, mai ales pentru că nu părea cătuşi de puţin să se concretizeze. Aşa sunt eu.

Voiam să ajung la casa cu numărul 61, dar puteam oare să o găsesc? Nu, se părea că nu. Am numărat consecutiv de la numărul 1 la numărul 35, după care am ajuns la capătul străzii Wilbraham Crescent, unde o alta, Albany Road, îmi bara drumul. Aşadar, m-am întors. În partea de nord nu erau case, ci numai un zid. Iar în spatele lui se întindea un rând de blocuri moderne, în care intrarea

se făcea în mod evident de pe o altă stradă. Nu mi-au fost prin urmare de nici un folos.

M-am uitat la numerele pe lângă care treceam: 24, 23, 22, 21, Diana Lodge (probabil numărul 20; la porțița de la intrare se afla o pisică galbenă-roșcată care își spăla fața), 19. Iar de aici, de la numărul 19, ieși brusc o fată, care se năpusti fugind pe alee parcă mâncând pământul. Scotea un țipăt ascuțit, aproape inuman. Și imediat ce trecu de poartă, fata se ciocni de mine cu o forță atât de mare, încât aproape mă trânti jos. Mai mult chiar, se agăța de mine cu o disperare greu de descris.

– Ușurel, am zis eu, recăpătându-mi echilibrul și scuturând-o încet. Ușurel.

Fata se opri din țipăt, dar continuă să mă țină strâns și începu să plângă cu sughițuri adânci.

Nu pot spune că am reacționat extraordinar de bine în fața situației cu care mă confruntam. Am întrebat-o dacă se întâmplase ceva. Dându-mi seama că tocmai rostisem o absurditate, am formulat altfel:

– Ce s-a întâmplat?

Fata trase adânc aer în piept.

– Acolo, înăuntru! mă informă, indicându-mi casa din spatele ei.

– Da?

– Zace un om pe podea... mort. Era cât pe ce să calce pe el.

– Cine să calce? De ce?

– Cred că... pentru că e oarbă. Și e sânge pe el, completă ea, coborând privirea și slăbind strânsoarea uneia din mâini. Și pe mine, am sânge pe mine!

– Într-adevăr, am remarcat. Acum am și eu, i-am zis apoi, semnalându-i petele de pe mâneca pardesiului.

Am oftat și am analizat în gând situația, după care i-am spus:

– Mai bine m-ai conduce înăuntru și mi-ai arăta despre ce este vorba.

Dar ea începu să tremure puternic.

– Nu... nu pot... nu mai intru încă o dată acolo.

– Într-adevăr, poate că ai dreptate.

M-am uitat în jur. Nu am găsit nici un loc potrivit în care să las o tânără pe jumătate leșinată. Așadar, i-am dat drumul ușor pe trotuar, sprijinindu-i spatele de grilajul de fier al gardului.

– Rămâi aici până mă întorc. Nu va dura mult. Va fi bine. Apleacă-te în față și sprijină-ți capul între genunchi dacă te simți rău.

– Cred... cred că sunt în regulă.

Vorbele ei nu erau prea convingătoare, dar nu am vrut să insist. Am bătut-o ușor pe umăr în semn de încurajare și am parcurs în grabă aleea spre ușa casei cu pricina. Am intrat. În sufragerie

nu era nimeni. Am traversat holul și am pătruns în salonul de vizavi. Am văzut mai întâi o femeie în vârstă, cu părul cenușiu, stând pe un scaun. În momentul în care am intrat, ea întoarse, deodată, capul spre mine și întrebă:

– Cine e?

Mi-am dat seama instantaneu că femeia aceea era oarbă. Ochiul ei erau îndreptați spre mine, dar fixau un punct dincolo de urechea mea stângă.

Am trecut la subiect fără ocolișuri:

– O tânără, care s-a năpustit afară înspăimântată, spune că aici s-ar afla un cadavru.

Am simțit imediat că afirmația mea suna extrem de absurd. Nu prea vedeam cum ar fi putut să se afle un mort în camera aceea atât de ordonată, cu o femeie care stătea calmă pe scaun, ținându-și mâinile împreunate.

Însă răspunsul ei veni imediat:

– În spatele canapelei.

Am pășit spre colțul canapelei și atunci l-am văzut: brațele îi atârnavă liber pe lângă corp, ochii lui aveau o privire fixă, iar pata de sânge se uscase.

– Cum s-a întâmplat? am întrebat-o direct.

– Nu știu.

– Dar... cine e?

– Nici asta nu știu.

– Trebuie să chemăm poliția. Unde este telefonul? m-am interesat apoi, uitându-mă în jur.

– Nu am telefon.

Am privit-o cu mai multă atenție.

– Locuiți aici? E casa dumneavoastră?

– Da.

– Îmi puteți spune cum s-au petrecut lucrurile?

– Firește. M-am întors de la cumpărături (moment în care am și observat sacoșa pusă pe un scaun lângă ușă), am intrat aici și mi-am dat seama imediat că se mai afla cineva în cameră. Persoanele care și-au pierdut vederea își dezvoltă, de obicei, alte simțuri pentru amănunte de genul acesta. Am întrebat cine e, dar nu am primit nici un răspuns – am simțit numai că era cineva care sufla greu. Așa că m-am îndreptat spre locul de unde se auzea respirația aceea și atunci acel cineva a început să strige, avertizându-mă că era un om mort în cameră și că eram cât pe ce să calc pe el. Apoi persoana asta a ieșit în fugă pe lângă mine, țipând.

Am încuviințat din cap. Versiunile lor coincideau.

– Și ce ați făcut?

– Am înaintat cu grijă până am dat peste un obstacol.

– Iar apoi?

– M-am aplecat pe genunchi și am atins ceva... mâna unui bărbat. Era rece, nu avea puls... Atunci m-am ridicat, am venit aici și m-am așezat pe scaun să aștept. M-am gândit că nu va dura mult

timp până va veni cineva, pentru că tânăra aceea, oricine ar fi fost ea, avea să lanseze cu siguranță un semnal de alarmă. Așa că mi-am zis că ar fi mai bine să rămân acasă.

Calmul de care dădea dovadă femeia aceasta era uluitor. Nu țipase, nici nu se împleticise afară din casă cuprinsă de panică. Dimpotrivă, se așezase liniștită pe un scaun, așteptând. Era cea mai înțeleaptă alegere, dar presupunea o stăpânire de sine deosebită.

În momentul acela, bătrâna, a intervenit cu o întrebare:

– Cine sunteți dumneavoastră mai exact?

– Numele meu e Colin Lamb. Mă aflu în trecere prin zonă.

– Și unde e fata?

– Am lăsat-o rezemată de porțița de la intrare. Este încă în stare de șoc. Unde pot găsi cea mai apropiată cabină telefonică?

– E una la aproape cincizeci de metri de aici, chiar înainte să ajungeți la colțul străzii.

– Da, aveți dreptate, îmi amintesc că am trecut pe lângă ea. Merg să sun la poliție. O să...

Dar am ezitat. Nu știam dacă să aleg să o întreb „O să rămâneți aici?” sau mai degrabă „Aveți nevoie de ajutor?”. Bătrâna însăși mă scoase din încurcătură.

– Mai bine ați merge să o aduceți pe fată înapoi în casă, rosti ea pe un ton hotărât.

– Nu știu dacă va dori să se întoarcă, am răspuns eu, șovăitor.

– Nu în camera asta, firește. O puteți conduce în sufrageria de pe partea cealaltă a holului. Spuneți-i că îi pregătesc eu un ceai.

Apoi se ridică și veni spre mine.

– Dar vă veți descurca să... am îngăimat eu.

Femeia zâmbi ușor.

– Tinere dragă, eu îmi pregătesc singură mâncarea în bucătărie încă de când m-am mutat aici, în urmă cu paisprezece ani. Să fii orb nu înseamnă să fii neajutorat.

– Îmi cer scuze. A fost stupid din partea mea. Poate ar fi bine să știu cum vă numiți...

– Millicent Pebmarsh. Domnișoara Millicent Pebmarsh.

Am coborât pe alee. Fata, văzându-mă, încercă să se ridice.

– Cred... cred că mi-am mai revenit puțin.

Am ajutat-o să se pună pe picioare, adăugând pe un ton vesel:

– Minunat.

– Acolo... acolo chiar e un mort, nu-i așa?

Am încuviințat.

– Da, în mod clar. Eu merg acum să caut un telefon și să raportez situația la poliție. Dacă aș fi în locul tău, aș aștepta înăuntru.

Apoi am ridicat tonul, ca să-i înăbuș orice încercare de protest:

– Du-te în sufrageria din stânga holului, imediat cum intri. Domnișoara Pebmarsh îți pregătește chiar acum un ceai.

– Așadar, ea era domnișoara Pebmarsh? Și e orbă?

– Da. A fost un șoc și pentru dumneaei, desigur, însă e o persoană cerebrală și a făcut față cu brio. Hai, te conduc eu. O ceașcă de ceai îți va face bine până când vor sosi poliștii.

Mi-am pus un braț în jurul umerilor săi și am îndrumat-o pe alee. Am lăsat-o lângă masa din sufragerie și m-am grăbit să ajung la telefon.

II

De la celălalt capăt al firului mă întâmpină o voce fadă spunându-mi:

– Postul de poliție Crowdean.

– Aș dori să vorbesc cu inspectorul Hardcastle.

– Nu știi dacă e aici. Cum vă numiți? continuă pe un ton precaut aceeași voce de mai demult.

– Transmiteți-i că îl caută Colin Lamb.

– Un moment, vă rog.

Așadar, am așteptat, după care am auzit glasul lui Dick Hardcastle:

– Colin? Nu mă așteptam să mă contactezi atât de repede. Unde ești?

– În Crowdean. Mai exact, pe strada Wilbraham Crescent. La casa cu numărul 19 se află un cadavru pe podea. Cred că a fost înjunghiat. E mort de aproximativ o jumătate de oră.

– Cine l-a găsit? Tu?

– Nu, eu eram un simplu trecător prin zonă când, brusc, din casa aceea a ieșit o fată în fuga mare. Aproape că m-a dărâmat. Spunea că în casă zace un mort întins pe jos și că o bătrână fusese cât pe ce să calce pe el.

– Sper că nu-ți bați joc de mine, nu-i așa? mă întrebă Dick, puțin suspicios.

– Sună ciudat, știu. Dar se pare că e chiar așa. Pe bătrână o cheamă Millicent Pebmarsh. Domnișoara Millicent Pebmarsh. Dumneaei e proprietara casei.

– Și chiar era cât pe ce să calce în picioare cadavrul?

– Nu în sensul la care te referi. Se pare că, orbă fiind, nu și-a dat seama că era acolo.

– Urc imediat în mașină și vin spre tine, așteaptă-mă. Ce-ai făcut cu fata?

– Domnișoara Pebmarsh îi pregătește chiar acum un ceai.

În opinia lui Dick, totul suna foarte interesant.

CAPITOLUL 2

Casa cu numărul 19 de pe strada Wilbraham Crescent era acum împânzită de oamenii legii. Se aflau acolo medicul legist, un fotograf și un agent însărcinat cu luarea amprentelor. Cu toții se mișcau eficient, fiecare cu misiunea lui.

În cele din urmă, sosi și inspectorul Hardcastle, ca să verifice dacă ordinele îi fuseseră duse la îndeplinire întocmai. Era un bărbat înalt, cu un chip care nu trăda nici o emoție. Sprâncenele sale erau însă expresive, impunând respect. Aruncă o ultimă privire asupra cadavrului, schimbă câteva vorbe cu medicul legist, după care merse în sufragerie, unde trei persoane ședea cu câte o ceașcă de ceai goală în față. Era vorba despre domnișoara Pebmarsh, Colin Lamb și o fată înaltă cu părul castaniu ondulat și ochi mari și speriați.

„Foarte drăguță“, remarcă inspectorul în sinea lui, după care i se prezentă domnișoarei Pebmarsh:

– Inspectorul detectiv Hardcastle.

Cunoștea câteva lucruri despre domnișoara Pebmarsh, deși drumurile lor nu se intersectaseră niciodată din punct de vedere profesional. El făcuse însă cercetări și știa că era o fostă învățătoare care acum predă ceva legat de alfabetul Braille la Institutul Aaronberg, pentru copiii cu deficiențe de vedere. Părea foarte ciudat ca un om să fi fost ucis tocmai acolo, în casa ei atât de bine îngrijită, de-a dreptul austeră, dar se întâmplă adesea ca un lucru ce pare uneori imposibil să devină realitate.

– E îngrozitor ce s-a petrecut, domnișoară Pebmarsh, zise inspectorul. Îmi imaginez ce șoc trebuie să fi suferit! Dar am nevoie de o mărturie clară de la fiecare dintre dumneavoastră. Am înțeles că domnișoara – iar în acel moment îi căută repede numele în carnetelul pe care i-l dăduse agentul de poliție – Sheila Webb e cea care a găsit cadavrul. Domnișoară Pebmarsh, dacă îmi permiteți, o voi ruga pe domnișoara Webb să mă însoțească în bucătărie, unde vom putea discuta în liniște.

Deschise ușa ce dădea dinspre sufragerie în bucătărie și o lăsă pe fată să treacă prima. Acolo se afla deja un detectiv în civil care scria cuminte la o masă.

– Acesta pare confortabil, observă Hardcastle, trăgând în față o versiune modernă a unui scaun în stil Windsor.